

**Posudek oponenta  
na rigorózní práci Mgr. Pavla Zemana  
„Eurojust – evropská jednotka pro justiční spolupráci.  
Vznik, vývoj a možnosti využití v praxi“**

Předložená rigorózní práce obsahuje 94 stran textu a je přehledně a logicky členěna do úvodu, sedmi kapitol a závěru. Okruh použité literatury je velmi obsáhlý a zahrnuje i řadu prací zahraničních autorů. Vnější úprava práce je velmi pěkná. Po formální stránce splňuje předložená rigorózní práce všechny požadavky na ni kladené.

Autor si za téma své rigorózní práce zvolil problematiku netradiční a poměrně úzce zaměřenou, současně dosti obtížnou přinejmenším pro její interdisciplinární rozměr, které nebývá v naší literatuře věnován odpovídající prostor.

Po stručném úvodu, ve kterém autor nastiňuje cíl své práce, podává dále přehled vývoje tzv. evropského justičního prostoru a zejména základních mezníků tohoto vývoje, pochopitelně včetně Pro-Eurojustu. Důvodně zdůrazňuje perspektivní a doposud nedoceňovaný význam projektu Corpus Juris. Za nesporně správný postřeh autora je třeba považovat jen zdánlivě okrajovou zmínku o problémech souvisejících s užitím angličtiny při vyjádření institutů běžných v kontinentálním právním systému, kterou nelze podceňovat.

Další kapitola práce je věnována právním základům Eurojustu, jeho účelu (cílům), pravomocem a působností. V této souvislosti je patrně namístě autorova výtka stran způsobu provedené implementace rozhodnutí o založení Eurojustu do českého právního řádu. Z povahy třetího pilíře pak vyplývá, že výkon „pravomocí“ Eurojustu závisí na aktivitě jednotlivých členských států (resp. jednotlivých národních členů), což zajisté může vyvolávat některé problémy.

Velmi zajímavé jsou kapitoly o národních členech a zejména autorem provedené srovnání pravomocí jednotlivých národních členů. Pokud autor pléduje pro jistou unifikaci, lze s ním souhlasit. Souhlasit třeba ovšem i s jím vyslovenými výhradami ohledně povolování odposlechů a tzv. skrytých operací.

Zasvěceně je zpracována rovněž kapitola o praktické součinnosti národních orgánů s Eurojustem v otázkách právní pomoci, jakož i kapitola o spolupráci Eurojustu s dalšími subjekty (Europol, OLAF aj.).

V závěru své práce autor předně pozitivně hodnotí dosavadní vývoj Eurojustu, avšak současně upozorňuje na některé konkrétní nedostatky. Současně se zabývá i dalšími perspektivami Eurojustu a to i s perspektivou přijetí Evropské ústavy.

Celkově lze předloženou rigorózní práci hodnotit jako mimořádně zdařilou. Autor prokázal skutečně hlubokou znalost zkoumané problematiky a jejích širších souvislostí. Kladem je, že se neomezil na popis struktury a fungování instituce, ale nevyhýbá se ani zasvěceným hodnotícím soudům, často kritickým, přičemž současně fundovaně hledá způsoby řešení nedostatků. Autor rozhodně prokázal schopnost samostatné odborné a tvůrčí práce. Po formální i po obsahové stránce je předložená práce nesporně způsobilým podkladem pro obhajobu.

Při ústní obhajobě své práce by autor mohl vyjádřit svůj názor k otázce, jaké postavení (zejména z hlediska svých pravomocí) zaujímá český národní člen Eurojustu v porovnání s ostatními národními členy, příp. ve kterých směrech by toto postavení bylo možno zlepšit.

Doporučuji, aby po úspěšné obhajobě a úspěšné rigorózní zkoušce byl Mgr. Pavlu Zemanovi udělen titul doktora práv.

V Praze dne 26.6.2007

---

JUDr. Rudolf Vokoun, *ČSc.*  
oponent